

Herdabrev för fastetiden 2018

Kära bröder och systrar i Stockholms katolska stift!

Inför fastetiden frågar vi oss ofta vad vi skall göra för att det skall bli en tid av nåd och omvändelse. Vi gör några goda föresatser, men tyvärr rinner det ofta ut i sanden. Det viktigaste är faktiskt inte vad vi gör utan vad Gud vill göra för oss. Bevarar vi vårt hjärta öppet för Gud och hans kärlek, då finns det redan en förutsättning för att fastetiden skall bära frukt i vårt liv. Att omvända sig är just att vända sitt hjärta till Gud, vända sina ögon mot honom och låta öronen lyssna på hans ord och lyda hans bud. Då blir det helt naturligt att med sina händer göra det som behagar honom. Paulus ger oss ett bra råd i dagens andra läsning: ”Gör allt till Guds ära” (1 Kor 10:31). Om Gud redan gör så mycket för oss, då vill vi också besvara hans godhet genom att göra allt till hans ära. Hans kärlek föder vår genkärlek.

Vi skulle så gärna vilja omvända hela världen, få slut på allt vad ondskan, våld och synd heter. Men det övergår vår förmåga. Ändå är det viktigt att vi brinner av längtan efter att Guds rättvisa och fred får råda på vår jord. Vi måste be ivrigt för detta. I det lilla sammanhang där vi lever kan vi göra mer än vi själva förstår för att godhet och sanning skall råda. Försöker vi förverkliga Paulus’ råd ”Gör allt till Guds ära”, då börjar saker att hända. Vi blir mer uppmärksamma på vilka ord vi använder. Vi gör oss av med svordomar och med skvaller och förtal. Vi blir mer medvetna om hur vi använder vår tid. Vi behöver inte sitta i timmar framför datorn utan får tid att besöka gamla och sjuka. Vi börjar se på vårt arbete som något som ger Gud ära och länder världen till frälsning. Ju mer vi börjar ta detta ord ”Gör allt till Guds ära” på allvar, desto roligare och underbarare blir det också att leva. Varje ny dag blir en gåva då vi kan lära oss att ära Gud på ett nytt sätt. Varje morgon får något av påskdagsmorgonens glans och skimmer över sig. Det nya och eviga livet skymtar fram. Varje människa vi möter blir en Guds budbärare. Vi börjar se på våra medmänniskor på ett helt annat sätt. Som Guds avbild pekar varje människa tillbaka på Gud. Vi kan tacka honom för så mycket, bara vi öppnar ögon och hjärta, öron och händer för honom.

Men synden, våldet, ondskan, hur skall vi hantera det? En sak måste vi alltid komma ihåg. Jesus Kristus har just kommit för att befria oss och hela vår värld från allt detta. Han tog på sig vår död och offrade sig på korset. Han dog för att vi skulle få leva. Han vill frälsa oss från allt ont. Detta frälsningens verk pågår överallt och alltid. Vi får ständigt del av denna frälsningens nåd, men vi måste också ta emot den och låta den bära frukt i oss. Under sitt liv här på jorden gjorde Jesus allt för att befria, hela och frälsa människor. I dagens evangelium ser vi hur han befriar en spetälsk från hans sjukdom. Ingen är mer angelägen än Jesus att

befria, rena, hela och frälsa oss människor från syndens spetälska. Vi lever i en värld som är sårad av synd. Vi är alla i desperat behov av Jesus som vår Frälsare. Det är ofta lättare för oss att se synden i andra människor än i oss själva. Vi kan falla i frestelsen att söka syndabocker och smittas av främlingshatets spetälska. Men om vi verkligen låter oss ledas av Paulus' uppmaning "Gör allt till Guds ära", då blir vi också mer ödmjuka. Vi upptäcker vårt eget behov av omvändelse och Guds förlåtelse. Vi ser då vår nästas svagheter i förminskad skala. Vi blir mer angelägna att ta itu med vår egen synd och brist. Vi är alla kallade att bli helade från syndens spetälska och helgade av Guds nåd.

Som kristna har vi alltid ett ansvar för den miljö där vi lever. Skapelsen har Gud anförtrott åt oss för att vi skall vårda den till hans ära. Det innebär både ett helt konkret ansvar att inte missbruka naturen och ett andligt uppdrag, alltså att låta Guds godhet och sanning få genomsyra den miljö där vi lever. Fastetiden är för oss alla ett utmärkt tillfälle att tänka efter hur vi kan göra för att bli mer återhållsamma i bruket av skapelsen. Skapelsen är till för alla, både de som lever nu, inte minst de fattigaste, och de som skall komma. Gör vi verkligen allt till Guds ära, får vi också ett annat förhållningssätt till Guds skapelse. Vi gläder oss över alla de tecken på Guds skönhet och vishet som vi anar där. Vi vill medverka med Gud för att göra världen bättre för alla människor.

Fastetiden är först och främst en förberedelsetid till påsken. Påsken talar, ja, sjunger om Kristi uppståndelse. Kärnan i vår kristna tro är att Jesus Kristus har besegrat dödens och syndens makter. Han vill öppna sin eviga härlighet för oss. Redan nu får vi genom tron, hoppet och kärleken en försmak av denna eviga härlighet. Påskens nåd ger oss kraft att leva på ett nytt och annorlunda sätt. Redan nu har vi fått in en liten fot i himlen, eftersom han som är Kyrkans huvud är uppstånden. Redan nu vill han dela med sig av detta nya och eviga liv till oss, som är lemmar i hans kropp. Tron, hoppet och kärleken, de teologala dygderna, gör oss i stånd att leva djupt förenade med den Uppståndne och ta emot hans nåd. Ögonblick för ögonblick kan vi förnyas av denna nåd. Det blir då vår stora glädje att behaga Gud genom allt vad vi är och gör. Det blir helt naturligt för oss att följa Guds bud och leva av varje ord som utgår ur hans mun. Vi får förverkliga det som är Paulus råd till oss i denna heliga fastetid: "Om ni äter eller dricker eller vad ni än gör, så gör allt till Guds ära" (1 Kor 10:31).

Med min förbön och välsignelse till er alla,

Stockholm den 25 januari, 2018, den helige aposteln Paulus omvändelse,

+Anders Arborelius ocd